

СТАНОВИЩЕ

на съдията Пенчо Пенев към решението по к. д. № 13/1993 г.

С решението си Конституционният съд отговаря на поставения тълкувателен въпрос. Не би трябвало да съществува съмнение, че при условията на реална демокрация и разделение на властите актовете на изпълнителната власт, вкл. тези на Министерския съвет подлежат на контрол от страна на Върховния съд. В това отношение възприемам изцяло мотивите на решението.

Струва ми си обаче, че Конституционният съд по необходимост трябваше да вземе отношение при тълкуването и относно обхвата на съдебния контрол върху актовете на Министерския съвет, при това не само в мотивите, но и в диспозитива на решението. Тази необходимост се налага от липсата на законодателна уредба за правомощията на Върховния административен съд и процедурата, по която той ще взема решения. Наистина противоконституционно би било с оглед разпоредбите на чл. 120, ал. 1 и 2, чл. 125, ал. 2, чл. 4, ал. 1 и чл. 5, ал. 2 от Конституцията да се твърди, че до създаването на тази законова уредба контрол не би могъл да се осъществява. Вън от съмнение обаче е и друго - че този контрол не би могъл да бъде всеобхватен.

Ако Конституционният съд бе постановил решение, с което наред с отговора на основния въпрос бе посочил най-общите принципи относно обхвата на съдебния контрол, той щеше да удовлетвори един значителен държавен интерес, въздействайки превантивно към евентуални бъдещи рецидиви на т.нар. "войни между властите".

Неоснователни са съмненията, че тогава съдът би търпял упрека, че е превишил правомощията си, превръщайки се в законодател. В случая не става дума за подробно и въобще такова по съдържание регламентиране, каквото е присъщо на законите. Съдът, търсейки точния отговор на поставеното от Министерския съвет тълкувателно питане, можеше да се докосне и до проблематиката за обхвата на контрола при сегашната ситуация - без наличието на законодателна уредба. В тази насока можеше да бъдат анализирани конституционните текстове на чл. 1, ал. 2, чл. 105-107, чл. 108, ал. 2 и 3, чл. 79, ал. 2, чл. 83, ал. 2, чл. 84, т. 6, чл. 87, ал. 2, чл. 90 - редицата може да

бъде продължена с още не малко разпоредби. Без да си поставям задача да направя това с тези бележки, ще спомена единствено, че при прочита на посочените разпоредби без усилие може да се достигне до изводите, че Върховният административен съд, респ. Върховният съд, не би могъл да се произнася по целесъобразността на постановените от Министерския съвет актове, не би могъл да предвижда осъществяването на какъвто и да било политически контрол върху правителството и неговите членове, който е в компетенциите на Народното събрание, не би могъл да подлага на преценка и някои негови специфични актове в сферата на външната политика.

Макар да съм убеден, че Конституционният съд трябваше при исканото тълкуване да засегне и проблемите за обхвата на съдебния контрол по отношение актовете на Министерския съвет, не подписвам решението с особено мнение, тъй като макар и прекалено стриктно, то отговаря на поставения въпрос без да пречатства процесуално възможността за бъдещо тълкуване и в насока, за която стана дума по-горе.